

EL BORINOT

Any II-Núm. 21

17 d'abril 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp.^a a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA



EL CRIT DE LA TEMPORADA

El ram,... el ram,... el ram de la Passió....

Obriu, obriu, obriu que volem entrar....

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General



TELÉFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quíngles i Escaler

Castell Ciutat

(Seu d'Urgell)

ESCLATS DE LLUM
POEMES

Mossèn Ramón Pinyes

Pròleg d'En Rovira Virgili

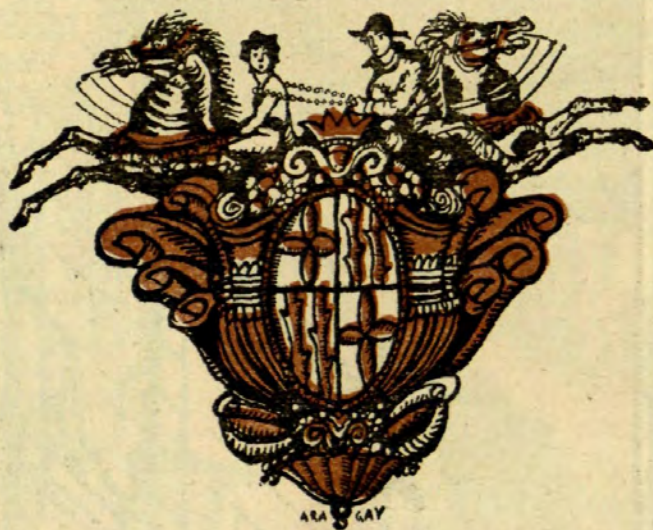
Preu 2'50 pessetes



RAMON SUNYER

JOIER

Corts Catalanes, 643 — BARCELONA Teléf. 813-S. P.



JAUME MERCADÉ

JOIER

Passeig de Gràcia, 46

Telèfon 1373-A

BARCELONA

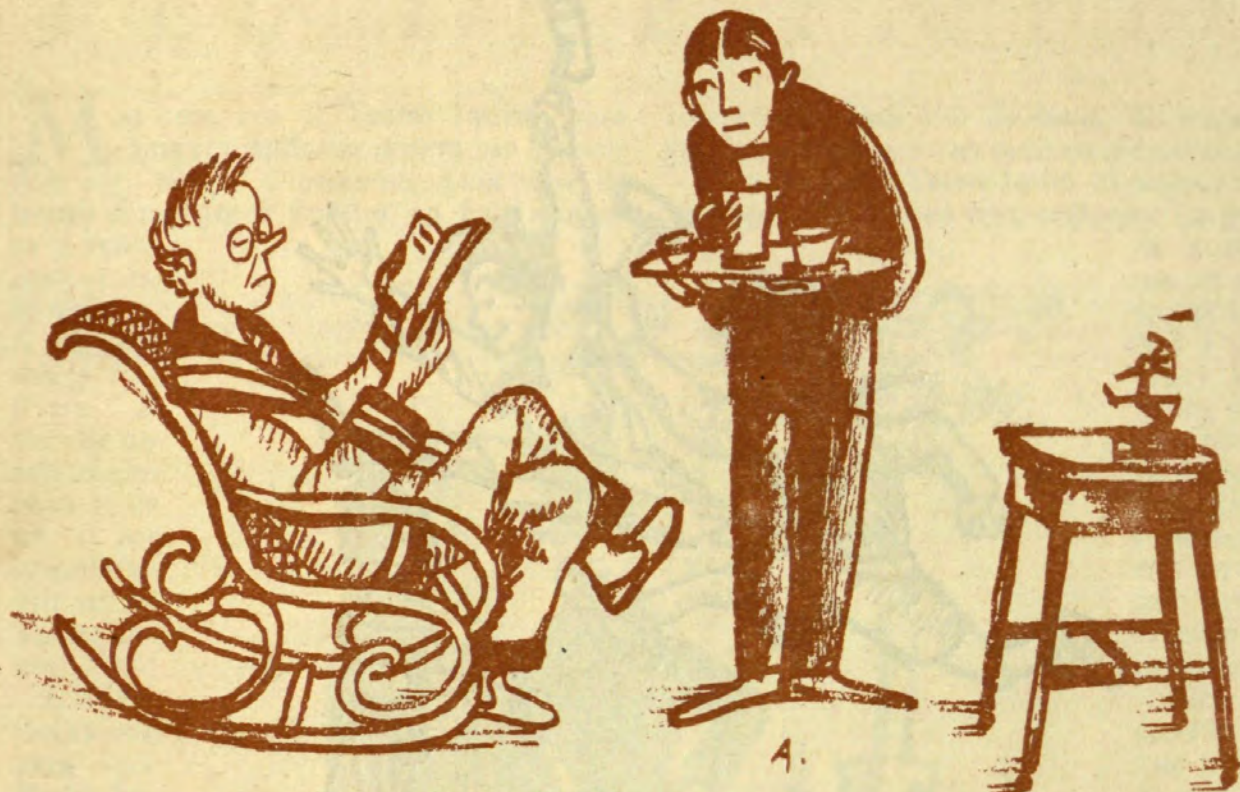
Dimecres, dia 23

DIADA DE SANT JORDI

Sortirà EL BORINOT

***especialment dedicat al gloriós Patró
i a la Mare de Déu de Montserrat***

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General



Al cap de 125 anys les coses no han canviat pas tant



COPIEM de *Diario de Barcelona*, del mes de març de 1797, ço que segueix:

«*Librito. Cántico de la Sagrada Pasión de nuestro Redentor Jesús*; que está en mejor forma, estilo y rima, que el que se cantaba en este Principado de Cataluña; compuesto y dividido en 8 Capítulos, por el R. P. Fr. Jaime Aixalá, Lector Jubilado de Menores Franciscanos, y Examinador Sinodal de varios Obispados. Los señores Ilustrísimos de esta Provincia han concedido 320 días de indulgencia a qualquiera que lea, cante, u oyga cantar o leer cualquier Capítulo del presente Libro, con el fin de que sea suprimido el antiguo Libro de la Pasión ~~de la Pasión~~»

lleno de muchos absurdos en el metro, estilo, y verdad. Véndese en la librería, en casa de Pedro Batlle, Impresor y librero, a quatro quartos.

SI FA NO FA, COM AVUI

Veieu una altra nota, del diari mateix de l'any 1797, que també revela un estat de coses, si fa no fa, com avui:

«Un Jóven desea acomodarse en esta Ciudad: sabe perfectamente guisar, hacer pastelería, peynar, afeytar, leer y escribir 3 ó 4 Lenguas, y tiene quien le abone: dará razón el Sr. Pedro Noviola, Maestro Chocolatero, que vive en la plazeta de San Francisco, cerca de la calle dels Escudillers».

Repareu com allò de saber llegir i escriure és posat a l'últim terme de les facultats o condicions de l'individu per ocupar lloc en la societat i defensar-se les garrofetes. Que és el que avui passa, també.

I, si no, recordeu-vos del Dempsey, que a cops de puny es guanya **millionades**; dels toreros, altre tant... I el mateix Pich i Pon se'n... riu, del cartipàs.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

FLUMELL.



AL·LELUIA!

—Germanets: el papa diu que anem a picar a la sala.

Guerra a les mosques!

ARA és el temps millor. Amb l'escalforeta primaveral les mosques van sortint. Si no cuitem ara a fer-los-hi bona guerra, correm el perill que vagin creixent de mala manera.

Mireu l'estadística de la multiplicació de la mosca:

Una mosca de primeries d'abril, en representa, a mitjan maig, 12,000.

A primers de juny en representa 990,000.

Que per l'agost es converteix en un total de 186,000.000,000.

Doncs, matar una mosca, ara, representa matar-ne cent vuitanta sis mil milions a l'agost.

La mosca és una bestiola que deshonra els nostres carrers i profana les nostres cases.

Empastifa tot el que toca, embruta la llar, emmetzina el menjar.

Propaga malalties lletges i repugnants, sota mà i a traïdoria.

Es un estigma indecorós, és un senyal d'endarreriment social, és una marca de poble incult.

Guerra a les mosques, doncs; guerra a les mosques!

Diferents sistemes i enginyers els homes han trobat per fer la guitza a les mosques: pales, ventalls, papers amb pastetes, tancar-les-hi la claror, és a dir, fer-les-hi el buit per tots els procediments.

Però el millor sistema per preservar-se'n, per no embrutar-se'n, per no encomanar-se'n, és la netedat.

Netedat, netedat. I fugir-ne sempre.

TEATRE ÍNTIM

MAI com ara el Teatre Intim haurà tingut justificada la seva raó d'ésser. Ara són temps d'intimitat; puix que de treure el nas per la finestra un hom s'exposa a rebre mals vents; és necessari fer vida caseta endins. A dins de caseta tenim prou bé de tot; i per comble tenim també Teatre *intim*.

L'Adrià Gual no para mai. Es un home destre i expert, i el seu nas flaira bé les necessitats del temps. En Gual està dotat d'un nas que Déu n'hi do; i hem de suposar que la naturalesa no fa les coses a la tum tum ni perquè sí.

Al'Adrià Gual, flairant, li deu haver semblat que els perfums s'esbraven; i deu haver-se dit a si mateix:—«Serà qüestió de pensar a concentrar les essències...» i ens dona la seva acreditada fórmula: Teatre Intim.

Molts dels nostres llegidors ja coneixen aquesta mena de Teatre. Fa com una dotzena i mitja d'anys que va... anàvem a dir que va obrir les seves portes, si això no fos un

contrasentit amb allò de *intim*. Direm que va donar unes quantes sessions memorables.

Al voltant del Teatre Intim hi hagué, i hi ha hagut, de tant en tant, cridòries. La gent de la ploma no són pas inofensius i pacífics senyors, que s'accontentin de pendre cafè a l'Ateneu, o allà on sigui: també saben moure soroll.

Però per cridòries que hi hagi, el Teatre Intim no perdé, no perd la seva intimitat. I sobretot ara, com dèiem la seva intimitat està de ple a l'ordre del dia. Mentre per fora estreu els drapets al sol, fem, nosaltres, per dintre, culte d'art, d'amor i d'esperit.

Què ens donarà,

aquesta vegada, el Teatre Intim? En el moment d'escriure les presents ratlles, no ho sabem encara.

Una cosa sabem de segur, una cosa ben coneguda; i és que el Teatre Intim és molt observador, i pren nota molt acurada de totes les coses, de tots els fets, de tots els detalls.

I arribada l'hora, canta les quaranta.



—No pot ser una mantellina per anar a la vela, perquè el vent l'atravessa.

—Pots ben dir, tu. No veus que portes la copa al barret.

INDISCRECIIONS

FERROCARRIL-ATRACCIÓ

A Anglaterra es preparen per a celebrar el primer centenari del seu primer ferrocarril o tren. Que va ésser el primer del món i que en son temps constituí una «atracció» extraordinària. Ara com ara ja s'ha arribat a posar en clar quina és la població que en ordre a l'invent del ferrocarril es mereix la preferència: aquesta honor se la disputaven quatre o cinc ciutats.

Aquí també en participarem, de la diada; sobretot els de Mataró, per ésser el ferrocarril de Barcelona a Mataró el primer d'Espanya. I els mataronins n'estan molt cofois. (Els mataronins estan molt gelosos de les glòries pàtries, són molt mataronins; així com els de Valls són molt de Valls; i els empordanesos són molt de l'Empordà).

(I els pobres que no som ni de Mataró, ni de Valls, ni de l'Empordà, ¿què hem de fer?)

Ah, senyors, hi ha una bella cosa, sense sortir-nos del ram del ferrocarrils: i aquesta cosa és el Cremallera, el Cremallera de Montserrat. Montserrat no és de ningú individualment, és de tothom, és la casa de tothom.

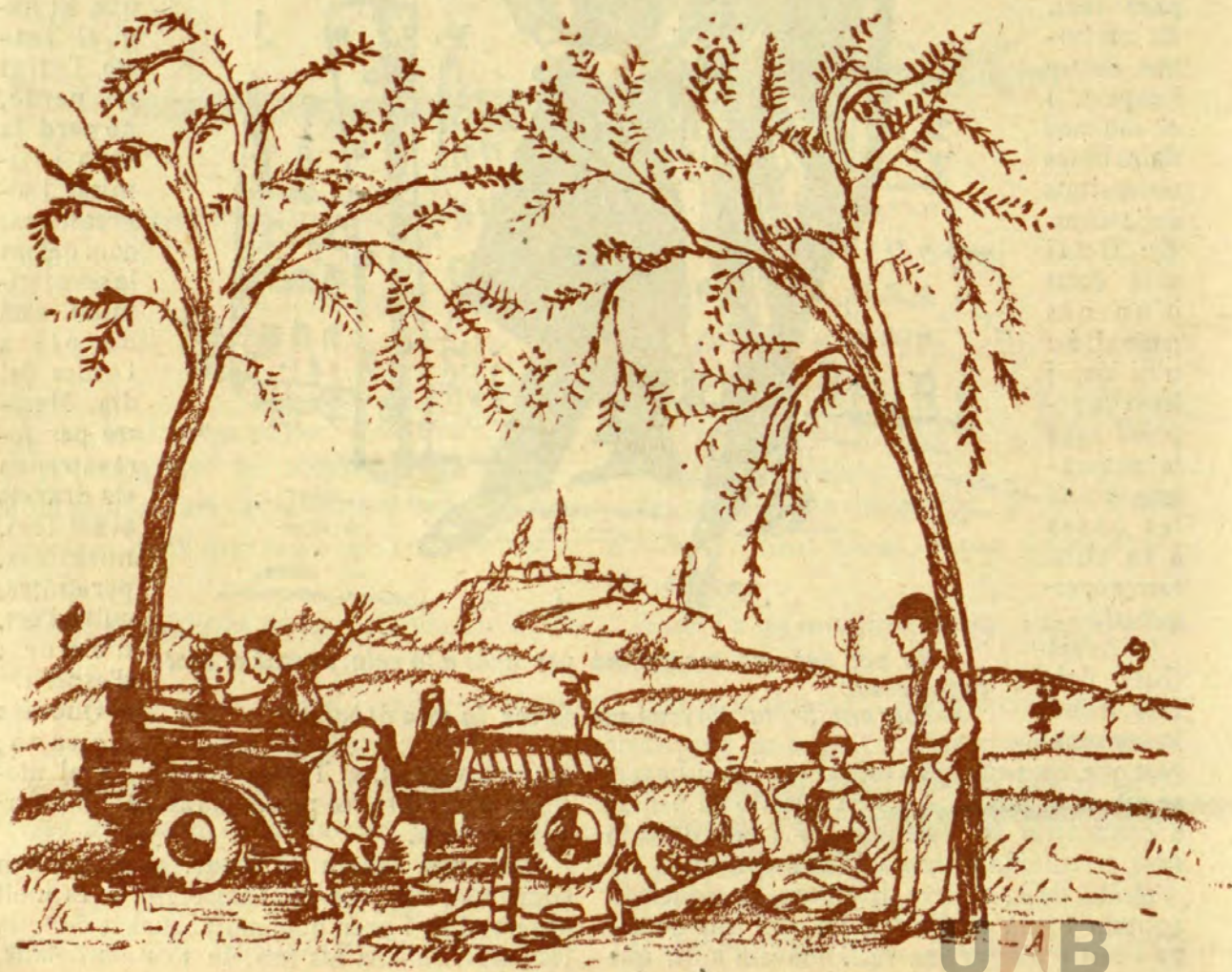
I ara direm als de Mataró:—No és que vulguem minvar les vostres glòries; ans al contrari, estimem la vostra ciutat i les vostres Santes com del millor del millor.... Però si el vostre carril va ésser el primer d'Espanya, el Cremallera de Montserrat va ésser i és, no solament el primer, i encara avui l'únic d'Espanya, sinó també un dels primers del món.

Per això avui encara el Cremallera és única en son gènere, incomparable, deliciosa atracció, d'estiu i d'hivern, de primavera i tardor. Unica, sí; no n'hi ha cap més.

Podriem dir del Cremallera allò que els ganxets (els de Reus) diuen del famós campanar:—No n'hi ha cap, no n'hi ha cap com el Campanar de Reus.

Què s'han pensat, a Anglaterra!

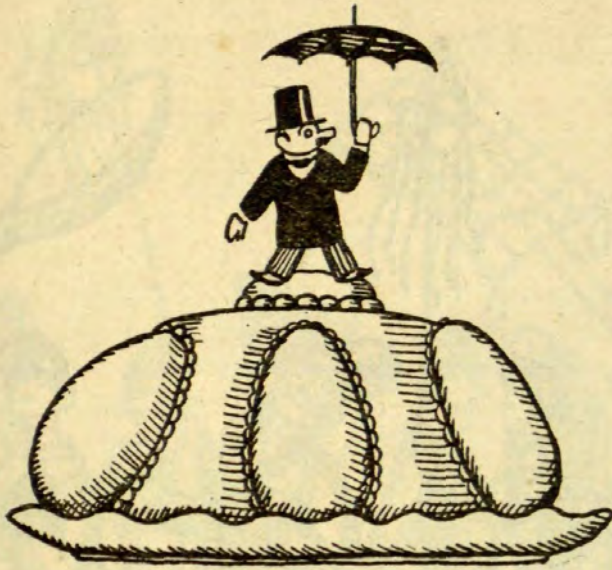
TAF.



QUINES PENSADES!

—I escolta: saps per què fan les Exposicions d'automòbils al Palau de l'art modern?

—Es molt clar; perquè les Exposicions d'art modern les fan a la Galeria de màquines.



1.—Una mona de massapà.

Elogi de l'elefant

INDUBTABLEMENT hi ha coses que avui en dia estaria millor que les fessin les bèsties, perquè les farien més bé. O si no, perquè veieu fins on arriba la intel·ligència de certs animals.... aquí va un fet d'un elefant, digne d'elogi humà.

«A la Indoxina, a l'Àsia, acostumaven a confiar als elefants certs misatges que complien sempre perfectament, quan els feien veure de què es tractava. Un industrial de Pondichery encarregà a un d'aquests animals de portar a casa el calderer una petita caldera foradada, a fi que l'adobés. Quan ja feia algunes hores que l'elefant s'esperava a cal calderer, comprenent que ja estava llesta, l'eina, agafà la caldera i la portà al seu amo. Però la reparació havia estat mal feta. Ensenyaren a l'elefant la caldera que encara vessava i li encarregà de retornar-la a l'adobador. L'elefant partí; però anant reflexionant pel camí, i pensant que li seria difícil de fer comprendre al calderer el per què tornava, no trobà cosa millor sinó omplir ben bé d'aigua aquella caldera en una font tocant a casa d'aquell, i per mitjà de la seva trompa la posà sobre el cap del calderer de manera que l'aigua caigués pel forat, mullant-li tota la cara.

El calderer ho comprengué perfectament.

Ai carambes de la gent de la Indoxina, i de l'elefant!...

¿No seria convenient prendre exemple dels habitants de la Indoxina?

JORDI DEL VAL.

Filosofia barata

ARA que la testa ja la tinc, si no més, tan lluent com una bola de billar, que els meus néts, quan faig petar la bacaina, s'hi entretenen a caçar mosques; ara que per muller tinc un gaiato; ara, senyors, és quan pels matins, xano-xano, surto a pendre el sol a un banc de la plaça; i, tot mirant la punta del bastó com fa jeroglífics a l'arena, el pensament em rutlla fent comparacions dels defectes dels ciutadans de les capitals del món on jo he trefiquejat, i em dic, que avui en dia aquest és el país més feliç de tota l'escorça terràquia. Sí, senyors, tal com sona. Suara hi ha hagut qui s'ha mirat a l'espill i ha dit que calia batre les mones, perquè era una de les tantes plagues que aniquilen el país. I, jo assegut en el banc, prenent el sol, amb el diari a la mà, el cap em roda pensant si anem a la llei seca, quan aquí, perquè un parell de mones treguin el cap, hem de fer com aquell amic que anava a buscar caragols en nit de lluna, proveït d'un fanal, una llauna, una galleda d'aigua i una escombra; que és com si diguéssim fer sortir de bon matí els tramvies amb guarniments.

JAUMET TE I ONA.



2.—Una altra de massa vi.



Baixant de la font det gat...

GERMINANT

ELISENDA DE MONCADA

GENTE bien en sa majoria va fer-se senyora i mestressa del Passeig de Gràcia. La gent d'upa rumbeja pel passeig de N'Elisenda de Moncada, a Sarrià, lloc distinguit, ample, ombrejat i assolellat. Conten que per aquest indret ens vingueren moltes gràcies; per això es conserva tan graciós i perfumat, que ni el ferro vell dels tramvies, ni la fortor de reumàtic de llustrina, que per allí pugui passar, no li han tret, no li treuen, no li treuran l'encís, ni la dignitat de gran caminal, a la vista de Pedralbes, el vell monestir de pedra daurada.

Si ens desfessin la Rambla, i que es tornés convertida, al capdavant, en una riera, trobaríem el nostre redós a Sarrià, en el Passeig de N'Elisenda de Moncada; (passat per la censura militar).

Creiem que pel camí de N'Elisenda de Moncada tindrem, algun dia, alta missió a complir.

La «gente bien» continuarà fent mitja i ganxet, en els bancs i cadires del Passeig de Gràcia; per l'estil de les platges i llocs d'estiu; només que amb una petita diferència de preu... i de ridícul.

EL TEU GERMA

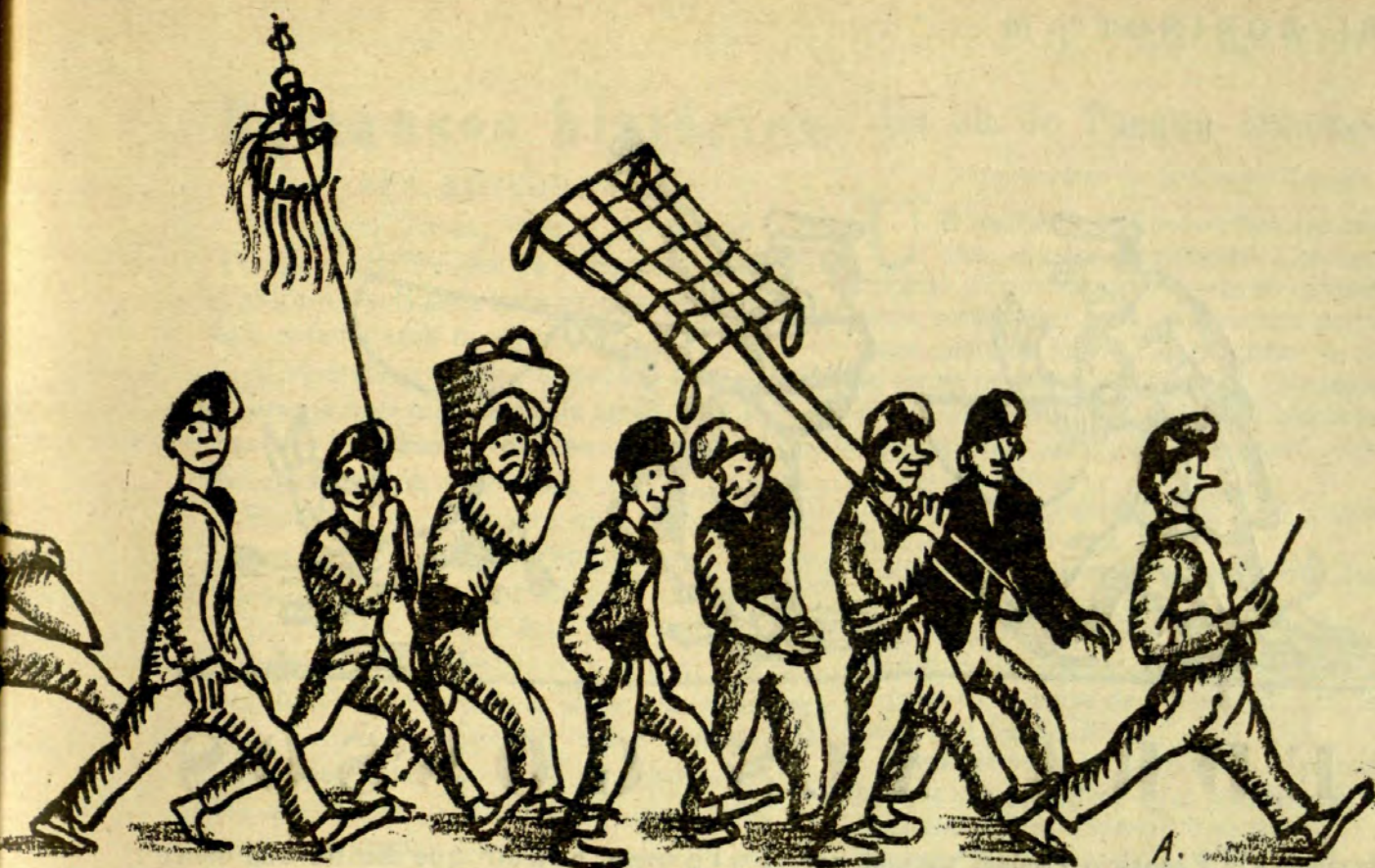
Pastanaga

Pastanaga xica,
pastanaga gran,
tot són pastanagues
darrera i davant.

Quantes pastanagues
tinc al meu voltant!
—deia un pagès, plàcid,
contemplant el camp,
amb sa barretina
fent pengim-penjam—;
n'hi ha de molt verdes,
i d'altres no tant:
però vindrà dia
que maduraran!

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Figura del dia, el traïdor: Judes, per



pastanaga

Tantes pastanagues
veig al meu davant,
que ja fins ma testa
va pastanegant.
Oh, si pastanaga
es tornés mon cap!
Que prompte seria
un home important!
Compraria terres
i tot Rellinàs!

Pastanaga xica,
pastanaga gran,
tot són pastanagues
darrera i davant!

TRETZE

enta diners, es ven la sang de Jesús.

Els intel·lectuals madrilenys

Uns drapets al sol!

NO diran que no sonin els intel·lectuals ara,
i que no comptin en la societat.

Els intel·lectuals catalans responen als ídem castellans, i els diuen que gràcies, que Déu hi faci més que nosaltres, i que "apa, buenas!" Sinó que els catalans responen per partida doble: dos manifestos: cada un d'ells amb signatures diferents, no n'hi ha cap de repetida; *bon Dieu!* que n'hi ha, d'intel·lectuals a casa nostra! (i encara sembla que hi ha un tercer manifest-resposta per fer).

El mateix cap del Directori, el digníssim senyor Primo de Rivera, ha "terciado" en l'assumpte; i no per telefonia sense fils, sinó de viva veu; què volen més?

Sí, encara més: la nota sensacional, ai! els drapets al sol. Mireu què diu Julio Camba:

"Hoy los intelectuales madrileños—cuyos medios de vida habían sido ya notablemente restringidos por la previa censura—sólo pueden defenderse al tute y al tresillo."

Caramba, senyor Camba, això no val; treure els drapets al sol d'aquesta manera!

Fixin-s'hi bé, senyors: això pot constituir un cas greu. Que deliberin els intel·lectuals catalans, i que mirin a veure si és cas de redactar un misatge als ídem castellans o madrilenys.

I així, anar fent.

CADUCEU



PEDRA ALS GOSSOS

D'Igualada a la Exposició Canina, passant per Anglaterra y Turquia.

LA nostra curiositat, que no diu mai prou, ens fa topar d'ulls amb unes ratlles de la secció de «notes locals» d'un periòdic d'Igualada, anomenat *La Veu del Noia* (sembla que hauria de dir la veu de la noia, veritat? però en fi, cada terra fa sa guerra). Va el retall:

«Creiem un deure d'advertir novament les nostres autoritats, que circulen, altra vegada, pels nostres carrers, innumbrables gossos sense morrió.

Es indispensable que continui l'extinció o recollida dels cans, per ésser un constant perill per a tot ciutadà».

La lectura d'aquesta nota, demostrativa que a Igualada també hi ha molts gossos, ens suggerí un batibull de consideracions.

El resum d'aquestes consideracions el faríem dient que el gos és... un problema; encara que molts, fins avui, es creguessin que era simplement una bèstia. Que és un problema ho prova el fet que els homes no s'han posat d'acord quant és al tracte a donar a la respectable (?) classe canina. Mentre en una ciutat anglesa hem vist un monument dedicat a un gos, a Turquia és objecte d'una repulsió extraordinària. Mentre hi ha senyores que porten al gos com un fill, d'altres, així que en veuen un, ja li clavarien bastonada.

Es coneguda aquella expressió que diu «encara hi ha classes». Potser, aplicant-la, en certa manera, a la família canina, trobaríem la solució del problema dient que «hi ha gos-

sos i gossos». Es a dir, que mentre una mena de gossos mereix respecte, n'hi ha una altra mena que no mereix sinó pedregada seca. Entesos?

No cal que ens entretinguem a posar de manifest els detalls i les senyes d'aquesta mena de bestioles repugnants que fins a Igualada es veu que van en doina.

No trigarà gaire a obrir-se l'Exposició Canina a Barcelona; serà una Exposició de gossos superbs, de gran raça, models valents i arrogants. I direm nosaltres: a veure ¿per què al costat d'aquesta Exposició, no se'n fa una altra, de gossos carronyes, perduts, vagabunds, és a dir, dels veritables gossos miserables, que no fan sinó estar sempre a l'aguait, per aprofitar la ocasió que es presenti i clavar queixalada allà on sigui?

Creiem que podria fer-se'n una catalogació molt curiosa, interessant, potser necessària i tot. No fem més que exposar la idea. Que corri!

Com a sistema de recollir-los podria adoptar-se el dels llacers, tan divertit i pintoresc, i tan agradable als municipals; i que té l'aventatge de fer-hi participar la massa del poble, que de mica en mica els va acorralant.

Ara tinguem una cosa molt en compte, per quan el cas arribi. De vegades hem vist que el públic—no sabem per quins inexplicables sentiments de compassió—, es decanta a favor del gos perseguit, afavorint la seva escapada. Alerta amb això! Convé no deixar-se caure en el parany de la falsa llàstima. Entesos?

TANTSEVAL

Romansos històrics

APA, SENYOR PARÉS

El senyor Parés, diputat favoregut per Terrassa, cèlebre per la seva afició a la cria d'aviram i pels seus maquiavelismes polítics, està enfadat amb nosaltres.

El veiérem el passat dissabte, a les cinc i quaranta nou minuts de la tarda, a la Rambla de Les Flors, davant de can Trilla, fullejant el nostre periòdic.

Sabem que el compra cada setmana per veure si parlem d'ell. Però això no és possible. Parlar-ne de tant en tant, encara; però seguit, seguit, no pot ésser, no ha arribat a la categoria dels bons, com ara el seu cap polític, el futur marquès de «Casa Amado».

Ara, que si sense dir res a ningú, ens mulla per sota mà, o bé ens obsequia amb un parell de pollastrets, li prometem de parlar-ne setmanalment.

Apa, home, animi's!.

EL NOI D'EGARA

Un ou de Pasqua fenomenal

(Informacions de la Granja Royal)

UN multimillonari sudamericà (no nordamericà, eh?) ha encarregat a Londres la fabricació d'un ou pasqual verament extraordinari, sense precedents: un ou de xocolata del tamany d'una pilota de fútbol. Part de dintre, va disposat en forma de molts departaments. En cada un d'aquests departaments hi haurà uns bombons especials contenint joies, perles, diamants... per valor de 260.000 pessetes.

Deu dies de treball hauran estat esmerçats a construir una tal obra.

Es el regal que el ric multimillonari farà a la seva muller, per Pasqua.

Es molt possible (per poc que es disposi de temps) que aquest ou fabulós, destinat a eclipsar la fama de la tomba de Tut-Ank-Hamen, serà exposat a la Granja Royal.

Per poder veure la meravellosa estructura de la part de dins, amb les joies tancades dintre dels departaments, es disposarà d'un aparell de telefonia sense fils.

I pel que pugui ésser, ja estan emparaulats quatre guàrdies urbans d'aquells de la mà de morter.

En Nualart diu que Barcelona té posada l'atenció sobre els regidors nous. No sigui tan modest, senyor Nualart: Barcelona també té posada l'atenció sobre els regidors que ja no són nous; com és ara vostè. Barcelona es recorda de quan vostè va ésser regidor, temps enrera. I el senyor Alvarez de la Campa també deu recordar-se'n.



—No sé quin costum és aquest d'agafar la mantellina per Setmana Santa.



CARAMELLES

de la colla de la gana

SENYORES i senyors:
dels guapos som la colla,
en res no estem tarats;
anem de dret a l'olla,
perquè estem afamats;
—ai sí!—
però som molt honrats.

Ja ens poden mirar, ja,
per tots quatre cantons:
som fills del taverner,
som el millor que hi ha,
tenim bo amb l'estanquer;
i no ens busquin raons.

Bé ho diu la nostra cara
qui som i, d'on venim;
si els sembla que tenim
un xic la pinta rara;
per fer la gara-gara
som qui més bé servim.

Pintem bé la cigonya,
duem el cap folrat,
tenim molta vergonya,
i molta dignitat;

i ens diuen la carronya
de la societat!...

Enveja! perquè ens veuen
amos de tanta terra,
amb torres, a on hi ha
ponsem, i nou-moscat,
vivers de moltes menes,
i molt d'oli a guanyar.

Enveja és tot! enveja
dels nostres guarniments;
d'aquest barret de copa,
que ens cau divinament;
i del platet de sopa,
que ens donen per di amen.

Enveja és tot, enveja,
perquè no ens poden di
que en res siguem tarats...
Els guapos de la colla
anem de dret a l'olla;
—ai sí!—
però som molt honrats.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

CLAVERA.

SETS I VUIT

A Mula, lloc per on era diputat En Cierva, ha estat canviat l'Ajuntament (naturalment!), i tots els regidors diu que no són ciervistes. El primer acord ha estat de treure un retrat d'En Cierva que allí hi havia; en son lloc hi han posat el "Niño de Belén."

Lacierva, en saber-ho, diu que—a despit de les seves idees religioses—ha pronunciat un renec més recaragolat...

Ha estat descobert un lloc on sembla que abunden molt els diamants. Només els mancava això als diamants per desvaloritzar-se, amb la terrible competència que els fan les mongetes.

Als Alfacs, prop de Sant Carles de la Ràpita, ha aparegut un enorme cetaci (una balena?) com no se'n havia vist mai cap.

Una infinitat de pescadors volgueren treure'l de la platja cap a terra. No podien. A l'últim l'hagueren de fer a trossos.

Es veu que hi ha bèsties, que per treure'ls, cal fer-ne trossos.

A la Diputació de Madrid hi ha hagut un gran escàndol perquè destinen vint mil pessetes per arreglar la carrossa de la Diputació; i dues mil, només, per a l'ensenyament del nens de la Inclusa.

Bé, homes; no us enfadeu: és per fer economies.

A Madrid ha estat estrenada una comèdia que diu "Lo que va de ayer a hoy".

A veure, senyors, si ho endevinen, quina diferència hi ha.

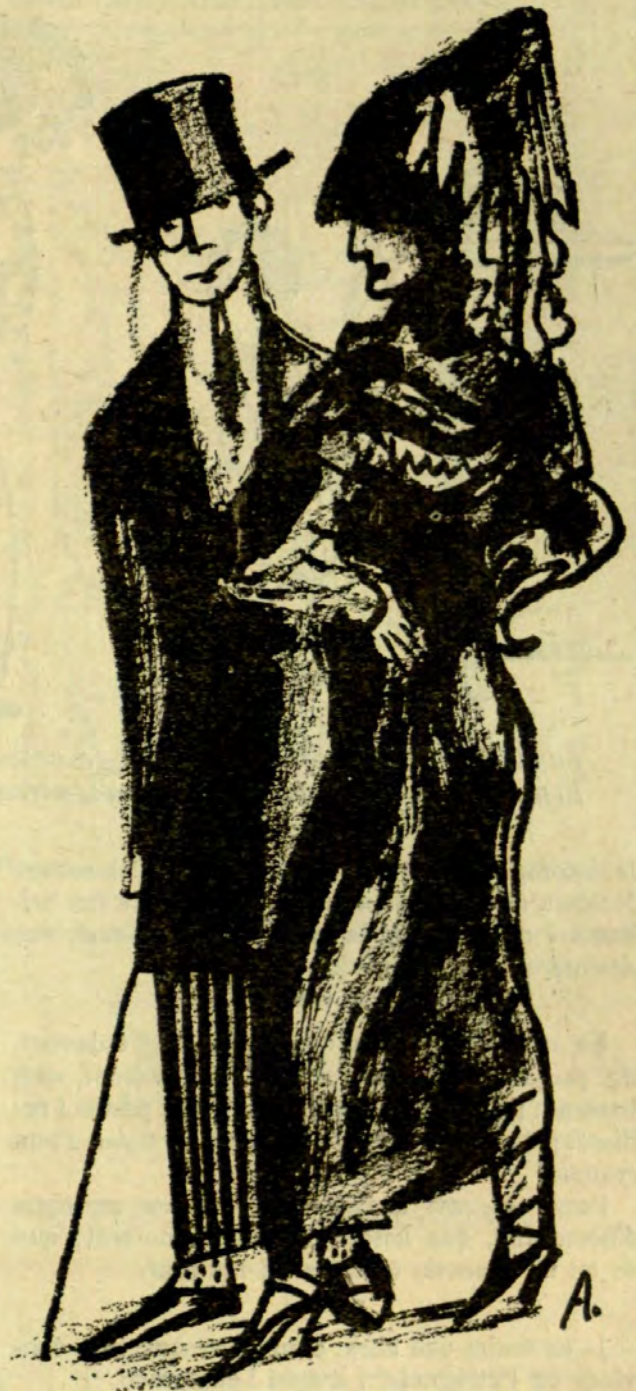
Un vigilant de Washington ha venut, 59 vegades la seva sang, per fer-ne transfusió a persones que en necessiten. No hi ha res que dir ven una cosa que és seva, i que pot vendre-la, i que és per benefici d'altri.

N'hi ha que ho fan al revés: es venen la sang d'altri, 59 o més vegades, a benefici d'ells. Com Judes.

A l'Ajuntament de Bunyol li han robat la caixa de cabals. S'han endut els diners, han deixat els bunyols.

Pensem que a altres bandes passaran coses per l'estil.

A l'Ajuntament de Barcelona hi ha hagut gran batibull amb l'assumpte de les incompatibilitats. El senyor Camp apreta i lliga fort; ja es veu ja que és deixeble de Napoleón. Jo et flic!



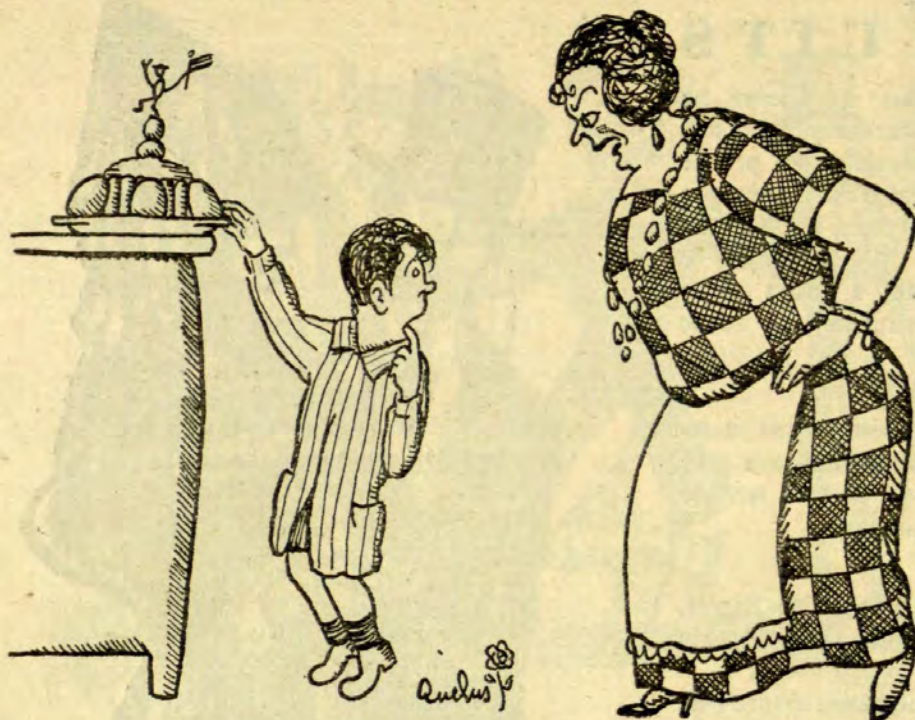
—Què vols que et digui, no m'agraden les dones que es fiquen en política.

—Menys m'agraden a mi, els homes amb mantellina.

Sembla, segons diuen, que hi ha uns quants senyors que no poden ésser-ne, de regidors, per incompatibilitat amb els càrrecs, feines, o oficis que fan.

El senyor Nualart batalla fort contra la revisió d'incompatibilitats.

El gest del senyor Nualart en pro de dignes companys de regidoria no pot merèixer més que lloances; sobretot si tenim en compte que això de



*La mare.—Que em carrega atrapar-te pessiguejant la mona!
El nen.—Més em carrega a mi que m'hi atrapis.*

la incompatibilitat no afecta per a res al senyor Nualart, ni pels seus antecedents històrics tan brillants i nets, ni per la seva positura actual, tan desinteressada i patriòtica.

Un metge anglès diu que l'home de l'esdevenidor presentarà un tipus especial: rodanxonet, amb bantanta panxa, canviarà de color, serà pastós i relliscós; és a dir, aproximadament el tipus d'una granota.

Potser el savi anglès s'ha fixat en un tipus d'home així, que nosaltres també coneixem; que és tot un granota, i encara de rec brut.

Ja en tenim una altra. Sant Petersburg fou canviada en Petrogrado, i ara en Leningrado.

Cristiania (capital de Noruega) també vol canviar de nom: sembla que adoptarà el nom d'Oslo.

Es el que fan també algunes persones (?): canviar els noms; però—malvinatge!—els fets són els mateixos; i cada vegada pitjor.

El regidor senyor Proubasta ja no és regidor. El què hauran dit alguns:—"gràcies a Déu; prou i basta!"

Que és el mateix que ell ha dit:—"prou i basta, d'aquest color!"

De tota manera el senyor Prou-basta pot retirar-se a caseta tranquil i content. La seva dèria de la higiene s'ha vist satisfeta.

—Ara—ja era hora!—ja no van les cabres pels carrers.

Una dona, fent de "bus-sa" vol provar de veure si troba en el fons del mar els tresors de l'"Armada Invencible". No sé pas què hi veu!

S'havia escapat un individu de la presó. Per despistar es posà ulleres negres. Però no li valgué, fou reconegut.

Vindrà dia que seran molts a posar-se ulleres negres per despistar; però... al tanto!

Ve't aquí que ara toca el torn a l'Institut d'Estudis Catalans.

I, mentrestant, manifestos vénen i van; intellectuals castellans, intellectuals catalans... Qui en vol un altre?

A Badalona hi ha mullader per la qüestió de les seves platges. Tractant-se de platges, el més natural és que hi hagi mullena.

Hi ha oberta una viva discussió. Inclús hom parla de fer un plebiscit. Es veu que es va posant de moda això dels plebiscits: La Rambla de Barcelona, la platja de Badalona... la república de Grècia; etc., etc.

Diuen que les platges de Badalona són brutes, que hi ha arenes i terres brutes (i "torres" brutes, no?).

Això rai! brutícia a fora! és a dir, endins, mar endins, i ben endins, que no surti mai més!

A SITGES NO ESTAN PER ENTERRA-MORTS

L'assumpte de les incompatibilitats relatives al càrrec de regidors serà un tema que farà molt de soroll. Hem vist l'enrenou que està produint-se a l'Ajuntament de Barcelona.

A Sitges, la blanca Subur, la blanca gavina del nostre Mediterrani, benaurat confí de "americanos, cómo no?", està movent també, aquesta qüestioneta, molt de terra-bastall.

Sobretot la duen "votada" al senyor Tomàs Matas, contractista de cotxes fúnebres. Nosaltres, francament, sense enfonsar-nos en la matèria, i només mirant-ho que "a vista d'ocell", creiem que tenen tota la raó. Perquè ¿què hi va a fer un home tan fúnebre a l'Ajuntament? Ves, quina por, i quina angúnia!... I dir-se, ell mateix, "mates". Anar de regidor a l'Ajuntament un quasi enterra-morts dóna la sensació que es tracta al poble de mort... i a Sitges són molt vius. Apa, minyons!

REPÓRTER.

LA
NOVEL·LA
ESTRANGERA

Publicació quinzenal

sota la direcció

d'EN VENTURA GASSOL

Les novel·les dels millors autors estrangers
traduïdes al català

Surt els primers i tercers dimarts
de cada mes

Preu: 50 cènts.

Subscripció semestral, 5 pessetes (Barce-
lona) i 5'25 fora.

Administració:

JOAN GOLS—Consell de Cent, 414

Telèfon 437



Proveu-la i no en gastareu d'altra.

Per dolços i bonbons a càn Riera,
pastels especials de crema fina.

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser



Pa de luxe
RAMBLA DE CANALETES 9111.
TELÈFON A 2766.
CARRER DE MALLORCA 307 i 309:
TELÈFON. G. 2.
BARCELONA

Vols una bona mona dius?... Doncs, vina
no busquis més, anem a càn Riera.

AVIAT
A TOTES LES LLIBRERIES
LLATZER
DE
TORMES

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Any II - Núm. 21

17 d'abril 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La correspon.

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA



Fet i fet, costa més de telefonar que de passar la maroma.